

7 CUVINTE ALE IUBIRII

sacre taine care ne unesc

pr. visarion alexa

CUPRINS

Autobiografie 11

CUVÂNTUL ÎNTÂI

Civilizația Cerului 27

CUVÂNTUL AL DOILEA

Jertfirea ego-ului – cale spre mântuire. 53

CUVÂNTUL AL TREILEA

Tu, eu și Dumnezeu 77

CUVÂNTUL AL PATRULEA

Cine iubește nu se teme 99

CUVÂNTUL AL CINCILEA

Despre iad și iubire. 113

CUVÂNTUL AL ȘASELEA

Iertarea este eliberatoare 133

CUVÂNTUL AL ȘAPTELEA

Libertatea sufletului, darul lui Dumnezeu. 151

CUVÂNTUL ÎNTÂI

CIVILIZAȚIA CERULUI

Liturghia capătă sens atunci când începi să vii constant la biserică și nu mai trăiești individual, egoist, ci începi să trăiești viața celorlalți, începi să prinzi în existența ta durerile și suferințele celorlalți, lărgindu-ți inima. Astfel, Liturghia devine un moment de contemplare și unire cu Dumnezeu.

Liturghia, eveniment universal

Lumea în care noi trăim are o străduință mare: să ne arate că noi nu murim niciodată și să ne facă să trăim astfel o iluzie, că viața pe pământ este interminabilă.

Nu suntem noi inventatorii lumii civilizate. Au existat multe alte civilizații înaintea noastră, vârful civilizațiilor mari (Egiptul Antic, Grecia Antică), care au avut, și ele, pentru vremea aceea, o tehnologie avansată, asemenea nouă, dar care acum odihnesc în praful și în colbul drumului. Nu mai vedem nimic din măreția lor, decât o piramidă prăfuită și aproape dărâmată, sau cine știe ce alte vestigii, pe care noi le fotografiem astăzi.

Civilizațiile străvechi făceau un lucru: pe oamenii bătrâni îi așezau în mijlocul comunității. De ce? Pentru că trebuia să vezi și să înveți de la bătrâni că viața trece și că trebuie să-ți evaluezi eficient toată existența, pentru că altfel viața ta se scurge în zadar. Civilizația noastră face însă un lucru abominabil: împinge bătrânii la marginea societății, îi scoate din mijlocul comunității lor, îi scoate la pensie, la propriu și la figurat. Un om scos la pensie e un om terminat și chiar suferă, săracul, o cădere psihică, pentru că el are impresia că a fost scos din lumea bună. El nu înțelege însă că a fost scos dintr-o nălucă. Noi

toți trăim această himeră, uitând că îmbătrânim, ne îmbolnăvim și murim. Vedem oameni tineri la televizor, care vorbesc, care fac *show*, oameni plini de viață, dar bine ar fi să înțelegem că tinerețea se îmbolnăvește, ajunge bătrânețe, și se întâmplă cu noi accidentul fatal, *moartea*.

Așadar, iată, e foarte important ca mersul vieții noastre să nu fie conform civilizației din care facem parte. Nu te lupta cu civilizația, nu încerca să schimbi ceva în ea, căci nu ai cum să faci asta, dar străduiește-te să rămâi tributar unor lucruri care au experiență și care durează. Lumea creștină are o experiență de peste 2000 de ani, iar ea se sprijină pe o altă lume, ce are o vechime de alte mii de ani, lumea iudaică. Raportați-vă la o civilizație care depășește lumea aceasta și care devine o civilizație veșnică, a Cerului. Nu încercați să fiți purtătorii unor idei la modă, pentru că moda trece. Orice mare imperiu, orice platformă politică are același destin... vorba bunicii mele: „oale și ulcele”. Trece timpul și te faci pământ, apoi vine cineva, ia pământul acela și face

o ulcică, și-n ulcica aia ești tu. Așadar, nu fiți la modă, că moda e vremelnică și rămâneți suspendați așa, undeva, fără să aveți valori foarte stabile. Vă îndemn, deci, să vă faceți tributari civilizației veșnice. Pentru mine, Creștinismul este aceasta.

Vă spun lucrurile acestea pentru că eu știu că noi toți suferim o „boală” și ne luptăm cu ea în fiecare zi: cu un picior în lume, în modă, și cu celălalt în Împărăția lui Dumnezeu. E un exercițiu de gimnastică sufletească foarte complicat și vă încurajez în acest sens, pentru că înțeleg dinamica acestui exercițiu. Ipostaza e ca a celui care încearcă să stea cu picioarele în două bărci. Un pic se strică echilibrul apei, bărcile se depărtează și, dacă nu faci șpagatul perfect, riști să-ți rupi ceva. Cam așa se întâmplă și cu felul acesta de a sta cu un picior în Împărăția lui Dumnezeu și cu unul în civilizația din care faci parte.

Lumea creștină ne propune moduri de a exista în lumea aceasta. Sfântul Isaac Sirul spune că iadul este cea mai de jos treaptă a cunoașterii lui Dumnezeu. El nu-l definește ca fiind un loc de chin, ci el spune,

într-un volum numit *Cuvinte pentru însingurați*, că iadul este cea mai de jos treaptă materială din lumea lui Dumnezeu, adică creată, acolo există ceva creat, și acolo, în iad, oamenii nu trăiesc o indiferență față de Dumnezeu, așa cum cred ei, ci trăiesc o suferință. Așadar, iadul este tot un mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu, însă nu în forma iubitoare, ci în forma respingerii și a suferinței. Lumea creștină propune multe alte trepte, pe care teologia creștină le-a numit trepte ale desăvârșirii. Într-o biserică te poți mântui dacă aderi la civilizația Cerului. Viețuirea creștină te poate mântui, dar aici e foarte important să fii atent la tine, la cum dorești să-ți construiești viața. Există, de exemplu, omul care dorește să nu-L piardă pe Dumnezeu, dar, mai mult își dorește, parcă, o viață foarte bună în lumea aceasta, cu de toate (familie, copii, casă, masă, sănătate) și e ușor de recunoscut pentru că acesta este omul care aduce la biserică un pomelnic în care cere exact ceea ce poți cere pentru viața aceasta, limitată. El își dorește, în rugăciunile, năzuințele și așteptările lui, ca propria-i viață să se rostuiască strict în aceste elemente: o iubire ideală,

căsătorie, un serviciu bun, mașină, sănătate, dar nu problematizează deloc faptul că el aparține, de fapt, unei civilizații eterne, a Cerului.

Limita medie de viață în România este de 70 de ani, în București, 75, iar în Europa, 82-83 de ani. La aceasta trebuie să te aștepti de la viața aceasta limitată, dacă nu cumva în mintea ta începi să te gândești că mai există și altceva dincolo de momentul în care alții te vor întinde în sicriu, te vor bărbieri/da cu fard și toată lumea va spune: „Vai, ce mort frumos!”. Acel mort vei fi tu și toate discuțiile se vor învârti în jurul acestui moment.

Deci, dacă noi ne rezumăm toate dorințele și toate așteptările noastre doar la cei 75 de ani de viață, atunci vă dați seama ce suferință, ce lipsuri provocăm astfel existenței noastre veșnice?

Vă dați seama că noi nu postulăm existența noastră ca pe ceva ce depășește moartea, ce trece dincolo de pensie, de eșecul de la serviciu sau de faptul că „nu mi-au ieșit pasiențele”?

Nimic nu-i de lepădat, toate sunt foarte bune. Aș vrea să înțelegeți lucrul acesta, să nu credeți vreodată că disprețuiesc ceva din ceea ce ne oferă viața. Vă vorbesc ca un om care gustă din plin bucuria familiei, bucuria de a avea o casă, de a avea lucruri materiale de care să te folosești. Dar să-ți îneci existența în ele este un eșec total. Să ajungi în preajma lui Dumnezeu și să te rezumi la o discuție cu El, legată doar de cei 75 de ani de viață (care sunt media, reprezintă o statistică, s-ar putea să murim la 30, 40...), este un eșec total. De aceea, orice întâlnire cu Dumnezeu trebuie să se transforme în deziderat al vieții. „Trebuie”... nici mie nu-mi place acest cuvânt, dar e o forțare a înțelegerii dumnevoastră și a mea.

Aici apăsăm o pedală de accelerație, iar o pedală de accelerație e ca un „trebuie”, căci altfel sfârșești tragic. Handicapul fizic e de suportat, dar unul spiritual, care se înecă într-o boală spirituală, într-un nimic spiritual, acesta este un lucru dezastruos pentru ființa umană.

Dragii mei, întâlnirea cu Dumnezeu trebuie să fie un eveniment universal. Vă dau un exemplu: cum vi se pare răsăritul soarelui? E un eveniment personal sau unul universal? Soarele răsare doar deasupra ta sau răsare peste tot pământul? Se întâmplă un fenomen minunat acolo, ca o Liturghie. Parcă e un ritual și, dacă ești martorul acestui răsărit, trebuie să înțelegi că nu ești singurul. Ești prezent acolo alături de alte milioane de oameni care asistă la acel fenomen, și nu numai oameni – natura întreagă, furnicile, toate vietățile pământului asistă la acest eveniment, iar tu ești o parte din acesta. Dacă tu transformi întâlnirea cu Dumnezeu, relația cu Dumnezeu, într-un eveniment universal, nu va mai fi ceva de care să spui: „Am uitat!”, „Nu știu ce am pățit în ultima vreme, dar parcă nu am avut chef”, „Nu știu, vin la biserică atunci când am o problemă, iar când nu mai am, nu vin sau nu mă mai interesează”. Atunci când un om se întâlnește cu Dumnezeu este un eveniment universal, un eveniment ce depășește moda, depășește civilizația, depășește istoria, depășește căderile lumii, depășește tot. Întâlnirea omului cu Dumnezeu se transformă

Într-un moment atât de măreț încât poți să-l asemeni cu un răsărit de soare. Stă în puterea noastră să privim un răsărit ca pe ceva extraordinar sau doar ca pe ceva pentru care nu merită să ne trezim, pentru că oricum se întâmplă în fiecare zi. Dacă nu mai crezi că un răsărit de soare merită să fie contemplat de tine, atunci să știi că te-ai transformat într-o faptură atât de bicusnică încât existența ta a căzut total. Se lasă o tenebră deasupra ta, ești într-o amorțeală totală. Nici nu suferi, nici nu te bucuri, nici nu mai ești. Suferința e plăcută, bucuria e minunată, dar indiferența e chinul iadului. Orice poți purta! Un om care te urăște e plăcut, un om care te iubește e și mai plăcut, știi că există, dar un om care e indiferent față de tine e extrem de dureros.

Transformați întâlnirea dumneavoastră cu Dumnezeu într-un răsărit de soare, faceți din ea un eveniment universal. Soarele răsare și dacă vrem noi, și dacă nu vrem. Părintele Sofronie de la Essex ne spune: „Liturghia este aproape ca o posesie!” – și tare bine ar fi să ne lăsăm posedați de Liturghie!